

krænkede, og faa nogle ny, bedre og yngre Kræfter i Stedet for. Det forekommer mig saaledes, at det Argument har ikke meget Værd. Det, som det drejer sig om, er i Virkeligheden Postens Besørgelse paa den hurtigste og bedst mulige Maade, og kan dette ske bedst og hurtigst fra en Centralpostgaard ude ved Boulevardbanen, saa bør den være der; kan det ikke ske, bør den blive paa Købmagergade. Jeg har selv megen Agtelse for gamle Bygninger, og jeg haaber ogsaa, at den gamle Postgaard paa Købmagergade kan bevares, men det vil den jo ogsaa blive, hvis Telegrafvæsenet kommer derind, og at det overhovedet skulde være umuligt at flytte Postkontorerne, fordi en Del gamle Postmennesker føler sig stærkt knyttet til den gamle Gaard paa Købmagergade, kan jeg ikke indse. For øvrigt maa jeg sige, at jeg har set ikke eet Sted, men flere Steder i Postvæsenets Tidsskrifter og i Dagblade saadanne Udtalelser fra sagkyndige Postmænd, som ganske stærkt hævdede den samme Tanke, som jeg her har gjort mig til Talsmand for, at Centralpostgaarden netop bør ligge ude ved en Banegaard.

Brandes: Den Forhandling, der er ført her i Dag, har noget overrasket mig. Jeg havde ikke den Ære at deltage i den Forhandling, der om Sagen førtes i Foraaret her i Salen; jeg gjorde det ikke af den Grund, at den Modstand, der rejstes mod dette Forslag, var jeg ganske enig i. Forslaget blev angrebet fra 2 Sider i Salen: Høje og de Frikonservative, og det var da rimeligt at slutte af denne Modstand, at der intet vilde blive ud af Forslaget; og naar man kunde betragte Forslaget som dødt, var der ingen Grund til at slaa død Mand ihjel. Forslaget gik i Udvalg, men kom ikke tilbage fra Udvalget, og det forekommer mig, at den højtærede Minister deraf kunde have taget en rimelig Anledning til ikke mere at fremkomme med dette Forslag. Da saa den højtærede Minister alligevel ved denne Samlings Begyndelse fremsatte sit Forslag, fik jeg unægtelig den Tro, at den ærede Minister havde nogen Grund til at antage, at Forslaget kunde gennemføres i Aar; det var ikke umuligt, at den højtærede Minister havde sikret sig et Samtykke her i Salen fra en eller anden Side, som kunde skaffe ham et Flertal. Da der jo dog er saa stærke private Interesser i denne Sag — hvad ogsaa den højtærede Minister har berørt i sit Indledningsforedrag i Dag, og hvad det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Niels Ras-

mussen) ligeledes kom ind paa i Dag —, vilde det synes mig mærkeligt, om den højtærede Minister fremsatte Forslaget igen nu uden at have nogen som helst Grund mere end i Fjor til at antage, at det skulde blive vedtaget. Derfor troede jeg oprigtig talt, at Forhandlingen i Dag vilde blive af en saadan Art, at den kunde give den højtærede Minister den Mening, at Forslaget dog havde bedre Chancer i Aar end i Fjor. Men efter at jeg nu har hørt Forhandlingerne, kan jeg egentlig ikke se, at den højtærede Minister har haft Grund til at tro dette. De Indvendinger, vi have hørt mod Forslaget, kom fra samme Side som i Fjor, fra Flertallet her i Salen, og hvorledes den højtærede Minister saa vil klare sig, forstaar jeg egentlig ikke.

Men den højtærede Minister har jo imidlertid nu fremsat Forslaget og fremsat det, synes jeg, med saadanne Ord, at der er nogen Grund til at lægge noget Ansvar paa den højtærede Minister. Nu have vi heldigvis den hyggelige Fornemmelse overfor dette Forslag, at man ikke, om jeg saa maa sige, gør nogen Fortræd, hvis man forkaster det. Det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) sagde allerede i Fjor, at Bygherren for dette Foretagende havde offentlig erklæret, at det var ham ligegyldigt, hvordan det gik med Forslaget, han stod sig meget godt, maaske endda bedre, hvis Forslaget ikke gik igennem, og han kunde benytte denne Bygning som en anden. Det glæder mig, at den ærede Bygherre ikke oven i Købet tilføjede, at han kun havde solgt Staten den af Interesse for Statens Anliggender, for et saadant Maal af Borgerdyd vilde være yderst sjældent i vor vanartede Tid. Men han erklærede altsaa i et Tidsskrift, at det var ham ligegyldigt, hvorledes det gik med Forslaget. Saaledes kunne vi se bort fra Bygherrens Standpunkt og kunne altsaa have den rolige Forvisning, at man ødelægger ikke nogen Privatmand, selv om Forslaget ikke gaar igennem.

Den højtærede Minister gjorde imidlertid i det Foredrag, hvormed han forelagde Forslaget, opmærksom paa, at der var andre end Bygherren, der vare interesserede i dette Forslag, der var Kreditorerne, og der var de Haandværkere, som havde arbejdet paa Bygningen. Nu har jeg for nylig ganske sikkert læst i en Avis det for mig noget mærkelige Udsagn, at Kreditorerne vare ikke saa interesserede som den Mand, der havde startet Foretagendet med megen Omhu og anvendt megen Flid paa det, idet han havde sat